

تفسیر و تحلیل متون زبان و ادبیات فارسی (دهخدا)

دوره ۱۶، شماره ۶۱، پاییز ۱۴۰۳، صص

تاریخ دریافت: ۱۴۰۲/۵/۲۷، تاریخ پذیرش: ۱۴۰۲/۹/۲۹

(مقاله پژوهشی)

DOI:

واکاوی مولفه های کار کودک در داستان بچه های خاک براساس نظریه گلدمن

راضیه قویدست کوهپایه^۱، دکتر نزهت نوحی^۲، دکتر حیدر حسنلو^۳

چکیده

لذت و آموختن، به مثابه ی دو هدف بنیادین ادبیات کودکان، در تمام آثار اصیل کودکان، پایه پای هم پیش می‌روند. از این منظر ادبیات کودکان، در همان حال که شوق خواندن و لذت بردن از داستان را در کودکان زنده نگه می‌دارد، آنان را با مسائل زندگی هم آشنا می‌کند. «بررسی» مسائل زندگی اجتماعی کودک به عهده‌ی جامعه شناسی و «بیان» عاطفی و مؤثر آن وظیفه نویسندگان و شاعران متعهد است. موضوع نوشته پیش رو، بررسی جامعه‌شناسانه کتاب بچه‌های خاک، با تکیه بر نظریه لوسین گلدمن است. نویسنده کتاب، محمدرضا یوسفی، کوشیده است در این کتاب زندگی کودکان کار و نیازها و آرمان‌های دست‌نیافتنی آنان را به تصویر بکشد. بی‌گمان هدف او از برجسته کردن موضوع، معطوف کردن نگاه جامعه و حاکمان به این پدیده زشت و شومی است که محصول بی‌عدالتی‌ها و مناسبات ناشی از آن است. در این نظام تباه، عمل کرد سودگرایانه‌ی جامعه به فروپاشی نظام خانواده منجر شده و کودکان را از داشتن یک زندگی معمولی و برخوردار از آموزش و پرورش محروم ساخته است. اما مسئله مهم این است که یوسفی پدیده بچه‌های کار را در مساله یی مستقل نه، بلکه عنصری از نظام اجتماعی و فرهنگی می‌داند. این طرز تلقی از مسئله‌ی مورد بحث، دیدگاه او را به نظریه ساختاری و تکوینی لوسین گلدمن نزدیک می‌کند. داده های پژوهش کتابخانه‌یی است که با روش کیفی تحلیل و توصیف شده‌است نتایج کار نشان می‌دهد که یوسفی با مساله یی که انتخاب کرده آشناست و آن را یک معضل اجتماعی و محصول نابسامانی اوضاع اجتماعی می‌داند.

کلمات کلیدی: ادبیات کودکان، کودکان کار، یوسفی، جامعه‌شناسی ادبیات، گلدمن.

^۱ دانشجوی دکتری گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد زنجان، دانشگاه آزاد اسلامی، زنجان، ایران.

r.ghavidast2022@gmail.com

^۲ استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد زنجان، دانشگاه آزاد اسلامی، زنجان، ایران. (نویسنده مسؤول)

noohi_nozhat@yahoo.com

^۳ استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد زنجان، دانشگاه آزاد اسلامی، زنجان، ایران.

nastuh49@yahoo.com

مقدمه

ادبیات، چه به صورت نظم و شعر پدید آید و چه در قالب نثر ریخته شود، پدیده‌ی اجتماعی است. زیرا ادبیات در زبانی شکل می‌گیرد که خود محصول زندگی اجتماعی است. از آن رو که هر پدیده‌ی در جامعه در پی نیاز مردم به آن به وجود می‌آید، ادبیات نیز از این قاعده مستثنی نیست. اگر زبان وسیله ارتباط آدمیان در زندگی معمول و متداول آن‌ها است، ادبیات در سطحی بالاتر نه تنها تجربه‌ای منطقی، بلکه تجربه‌های عاطفی آنان را نیز انتقال می‌دهد. از منظری دیگر اگر بر آن باشیم که هستی آدمی از دو عنصر اندیشه و عاطفه تشکیل یافته ناگزیر باید هر دو ساحت وجود او آشکار گردد. زبان ساحت اندیشگی و ادبیات ساحت عاطفی او را گزارش می‌کند.

ادبیات، نه تنها سبب می‌شود که زبان به ظرفیت‌های نهان خود آگاهی یابد و بدین ترتیب گسترش یابد، بلکه به دلیل تکیه بر عاطفه که ناشی از نگاهی خاص به واقعیت است و نیز با بهره‌گیری از تخیل که مرزهای واقعیت را در می‌نورد و سبب می‌شود که انسان سویه‌های ناشناخته‌ی از حقیقت را مشاهده کند، می‌تواند ذهن انسان را از جهان موجود، به جهان مطلوب، هدایت نماید.

بنابراین می‌توان گفت که ادبیات اگر چه در تاریخ به وجود می‌آید و آینه‌ی برای روی دادهای اجتماعی و تاریخی است، اما در شکل دادن به تاریخ و گاه در تغییر جهت آن نیز نقشی اساسی بازی می‌کند. ادبیات، گونه‌های متفاوتی دارد که جای بررسی آن در انواع ادبی است. اما آن چه سبب می‌شود که ادبیات و گونه‌های متفاوت آن نظیر شعر و داستان، آگاهی‌های درون خود را به مخاطب بنمایاند، نقد است. نقد گونه‌هایی دارد که هر کدام به یکی از ویژگی‌های هر نوع ادبی می‌پردازد و آن را برجسته می‌کند. یکی از گونه‌های پرکاربرد نقد، نقد اجتماعی است.

نقد اجتماعی، اگر چه در تمام روزگاران، به نوعی، وجود داشته، در قرون اخیر و در اثر تحولات عمیق اجتماعی، سیاسی و فرهنگی، با در هم آمیختن ذوق و دانش منتقد، پیشرفت‌های چشمگیری داشته است. اما بدان دلیل که بنیانگذاران جامعه‌شناسی ادبیات، مثل جرج لوکاج و لوسین گلدمن، نظریه‌های خود را با استفاده از رمان تشریح کردند، جامعه‌شناسی

رمان، به دلیل اهمیت رمان در زندگی، به یکی از پر کاربرد ترین نظریه های حوزه جامعه‌شناسی ادبیات تبدیل شد به‌شمار می‌آید.

جامعه‌شناسی ادبیات و از آن جمله جامعه‌شناسی رمان، دانشی میان رشته‌ی است که در این مورد خاص محصول ترکیبی جامعه‌شناسی و ادبیات است. هدف اصلی منتقد از به کارگیری این نقد در بررسی ادبیات، نشان دادن پیوند میان ادبیات و جامعه است. ما از داده‌های این نقد، به ویژه جامعه‌شناسی رمان برای نقد و تحلیل داستان بچه‌های خاک، نوشته‌ی محمد رضا یوسفی، استفاده خواهیم کرد.

پیشینه تحقیق

درباره اعمال نقد تکوینی و نظریه ساخت‌گرایی تکوینی لوسین گلدمن مقالات بسیاری نوشته شده است. اما درباره تطبیق این نظریات با بچه‌های خاک محمدرضا یوسفی در میان این پژوهش‌ها هیچ مقاله یا نوشته مشاهده نمی‌شود. کتاب‌ها و مقاله‌های زیر به موضوع این تحقیق نزدیک است و می‌تواند پیشینه این پژوهش به‌شمار آید.

-مهبود فاضلی، نقد جامعه‌شناختی رمان «پاییز فصل آخر سال» از نسیم مرعشی. فاضلی رویکرد ساختارگرایی تکوینی لوسین گلدمن را برای بررسی خود برگزیده و نقد خود را در دو مرحله «دریافت» و «تشریح» انجام داده است. او هم مثل لوسین گلدمن می‌خواهد به این پرسش جواب دهد که چه پیوندی میان ساختارهای رمان با ساختارهای سیاسی، اجتماعی و اقتصادی وجود دارد. او به این نتیجه رسیده است که میان اثر مرعشی با ساختارهای اجتماعی رابطه معناداری دیده می‌شود. این مقاله در فصلنامه پژوهش‌های ادبی، سال ۱۸، شماره ۷۳، پاییز ۱۴۰۰، چاپ شده است.

-محمدعلی محمودی و همکاران، تحلیل جامعه‌شناختی رمان همسایه‌ها اثر احمد محمود. نویسندگان این مقاله هم کوشیده‌اند پژوهش خود را با دیدگاه جامعه‌شناسی چون لوکاج، گلدمن و باختین، پیش ببرند. اینان سرانجام به این نتیجه رسیده‌اند که احمد محمود در خلق همسایه‌ها نشان داده است که این اثر، موافق با نظریه لوسین گلدمن، تحت تأثیر گروه‌های اجتماعی آزادی‌طلب. شکل گرفته است. این مقاله در یازدهمین گردهمایی بین‌المللی انجمن ترویج زبان و ادبیات فارسی، که در شهریور ۱۳۹۵ در دانشگاه گیلان برگزار شده بود، ارائه و سپس چاپ شده است.

-محمدجعفر پوینده (مترجم) درآمدی بر جامعه‌شناسی ادبیات، حاوی نظریه برجسته‌ترین نظریه‌پردازان حوزه جامعه‌شناسی ادبیات، ۱۳۷۷، انتشارات نقش جهان
-گلدمن، لوسین، ۱۳۷۱، جامعه‌شناسی ادبیات (دفاع از جامعه‌شناسی رمان)، مترجم محمدجعفر پوینده، انتشارات هوش و ابتکار .

روش تحقیق

داده های پژوهش کتابخانه‌یی است که با روش کیفی تحلیل و توصیف شده‌است.

مبانی نظری

در بررسی مبانی نظری این پژوهش با توجه به عنصر های تشکیل دهنده ی عنوان مقاله، ناگزیر باید به جامعه شناسی ادبیات ، ادبیات کودکان و نظریه ی گلدمن در ارتباط با جامعه شناسی رمان ، به اختصار اشاره گردد.

جامعه شناسی ادبیات

بی تردید جامعه شناسی ادبیات ، بر این باور که ادبیات و جامعه در تمام روزگاران در تقابل بوده اند، شکل گرفته است. امروز هیچ منتقدی در این که ادبیات از جامعه تاثیر می پذیرد و گوشه هایی از واقعیت های اجتماعی را به زبان عاطفی بازمی گوید، تردیدی ندارد. گفته شد که «ادبیات نهادی اجتماعی است» و « زندگی را به نمایش در می آورد و «زندگی تا حد زیادی یک واقعیت اجتماعی است» (ولک و واران، ۱۳۷۳: ۹۹) پدید آورنده ادبیات عضو جامعه است و محصول ذوق و عاطفه ی او نیز نمی تواند فردی باشد. اما البته تشریح مسایل اجتماعی ، سیاسی و فرهنگی وظیفه ی ادبیات نیست و این ها اساساً به گونه یی ناخود آگاه به ادبیات راه می یابند و با زبانی عاطفی بیان می شوند. بنابراین کشف رابطه میان ادبیات و جامعه ، نیازمند تامل و دقت بسیار است. زیرا یافتن نشانه های زندگی اجتماعی در متون ادبی کار دشواری نیست. اما بررسی آن‌ها در نظام های سیاسی ، اجتماعی ، فرهنگی ، کاری بسیار دشوار است. کاری که جامعه شناسی ادبیات مدعی انجام آن است.

جامعه شناسی ادبیات، یکی از رویکردهای نقد به متون ادبی است، اگر چه می توان رد پای نقد اجتماعی شعر و ادبیات را در گذشته های دور مشاهده کرد. اما نقد اجتماعی ، در هر صورت ، متاخر از نقد ادبی است و نقد ادبی «کارش عبارت از این است که بین نویسنده ی اثر ادبی با خواننده عادی واسطه بشود و لطایف و دقایقی را که در آثار ادبی هست و عامه ی مردم

را اگر کسی توجه ندهد، بسا که از آن غافل و بی نصیب بمانند، معلوم کند و آن‌ها را بدان لطایف و بدایع متوجه نماید.» (زرین کوب، ۱۳۶۱-۱۲-۱۱) بدیهی است که گذشته از این لطایف ادبی، بیشتر مردم از محتوای ادبیات نیز سر در نمی‌آوردند و منتقد اجتماعی و به او کمک می‌کند که اندیشه و عواطف نویسنده را در یابد. نقد اجتماعی یا جامعه‌شناسی ادبیات هم در پی این نیاز، البته پس از تدوین قواعد و اصول جامعه‌شناسی، شکل گرفته است.

از زمانی که تحلیل گران اجتماعی، برای به کرسی نشاندن حرف خود در مورد جوامعی خاص به ارائه‌ی سند ناگزیر شدند، به سراغ ادبیات رفتند. زیرا شاعرو نویسنده و هنرمند «بیان‌کننده‌ی حقیقت و ضرورتاً بیان‌کننده حقایق اجتماعی و تاریخی هستند، آثار هنری از این جهت که یادگار دورانی هستند، سند به شمار می‌آیند» (ولک و وارن، ۱۳۷۳: ۱۰۱) از قرن نوزدهم به این سو، این استفاده از ادبیات رو به فزونی نهاد و به‌همین دلیل جامعه‌شناسی ادبیات هم یکسره در حال تحول و تکامل بوده‌است.

از جامعه‌شناسی ادبیات، تعاریف متعددی وجود دارد. هدایت الله ستوده که برای بررسی آثار ادبی، «جامعه‌شناسی در ادبیات» را بر جامعه‌شناسی ادبی ترجیح می‌دهد، گفته‌است: «جامعه‌شناسی در ادبیات، شاخه‌ای از جامعه‌شناسی است که ساخت و کارکرد اجتماعی ادبیات و رابطه میان جامعه و ادبیات و قوانین حاکم بر آن‌ها را بررسی می‌کند.» (ستوده ۱۳۷۸: ۵۵) به سخن دیگر منتقد اجتماعی آثار ادبی، با قواعد و قوانینی که جامعه‌شناسی در اختیارش می‌گذارد، اثر ادبی را تحلیل و قوانین حاکم بر آن را تبیین می‌کند. روابطی که نه‌تنها از دید خواننده‌ی عادی، بلکه حتی گاه از چشم تیز بین برخی خوانندگان متبحر هم پنهان می‌ماند. به‌همین دلیل گفته‌اند که «ابتکار جامعه‌شناسی ادبیات در برقرار کردن و توصیف روابط میان جامعه و آثار ادبی است.» (ابو تادیه، ۱۳۷۸: ۱۸۱)

ادبیات کودکان و نوجوانان

ادبیات کودکان یکی از شاخه‌های پربار ادبیات است. اما چون در تولید این شاخه سروکار مؤلف با کودک می‌افتد و باید زبان کودکی بگشاید، لاجرم کار او، به‌دلیل محدودیت سنی مخاطب کاری دشوار است. نویسندگان کودک بارها به این مساله که نوشتن برای کودکان، از نوشتن برای بزرگسالان دشوارتر است، اشاره کرده‌اند. زیرا اینان باید در کار خود «ذوق و سطح رشد کودکان را مورد توجه قرار دهد.» (شعاری نژاد، ۱۳۷۸: ۶۴) نویسنده ادبیات کودکان باید

واقعیت را با توسل به تخیل، تلطیف و آن را برای درک و لذت بردن کودکان آماده نماید. با توجه به ویژگی‌های خاص ادبیات کودکان و نیز با توجه به طرز نگاه‌های متفاوت به آن، تعاریف متعددی از آن وجود دارد. در این جا به تعریف زیر بسنده می‌کنیم: «ادبیات کودکان مجموعه نوشته‌ها و سروده‌ها و گفته‌هایی است که از طرف بزرگ ساران جامعه، برای استفاده‌ی خردسالان فراهم آمده است.» (هاشمی‌نسب، ۱۳۷۰: ۸۰) ادبیات کودکان، گذشته از آن‌که بر پایه‌ی سن مخاطبان دسته‌بندی می‌شود، از لحاظ محتوا هم در دو دسته تعلیمی و خلاق جای می‌گیرد. این ادبیات در نهایت «می‌خواهد چیزی ویژه باشد. زیرا همین ویژگی است که آن را با مخاطب خویش، کودک، ارتباط می‌دهد، یعنی کسی که این ادبیات آشکارا و هدفمندانه، دل‌مشغول اوست.» (ابر اشتاین، ۱۳۸۷: ۲۹۳) نوع خوب کتاب کودکان «می‌تواند افق‌های گسترده‌ای را در برابر کودکان بیافریند و در آنان احساسی عالی از پیچیدگی زندگی ایجاد نماید.» (همان: ۴۹۴)

اما برای اینکه نویسنده ادبیات کودکان بتواند چنین اثری تولید نماید، باید دانش و مهارت خاص این کار را، از طریق تجربه‌های زندگی در فرهنگ جامعه، فرا گیرد. زیرا «هیچ هنرمندی بدون ریشه‌های فرهنگی، نمی‌تواند در عرصه هنر، اثری خلق کند. نویسنده به حکم حضورش در میان مردم، از آنان چیزی می‌آموزد و به آنان چیزی می‌دهد. او از کودکی بر بستر شرایط فرهنگی-اجتماعی، که در آن بزرگ می‌شود، نشانه‌هایی از پدیده‌های گوناگون هنری را دریافت می‌کند. بر ضمیرش تأثیر می‌گذارد و آرام‌آرام حافظه‌ی هنری او شکل می‌گیرد.» (یوسفی، ۱۳۸۷: ۵)

لوسین گلدمن و نظریه‌ی رمان

نقد اجتماعی، یا جامعه‌شناسی ادبیات که در همه احوال متأثر از نظریه زیربنا و روبنای مارکس است، بر این باور است که میان جامعه و اثر ادبی رابطه معناداری وجود دارد و کار منتقد اجتماعی یا جامعه‌شناس ادبیات، کشف و توضیح این رابطه است. اما هر منتقد متناسب با درک و آگاهی ادبی و اجتماعی خود در پی توضیح این رابطه است و به‌همین دلیل نظریه‌های کمابیش متفاوتی در رابطه با این موضوع شکل می‌گیرد. زیرا به گفته‌ی رامان سلدن، هر متن معنای بالقوه‌یی دارد که با خواننده شدن توسط خوانندگان، فعلیت می‌یابد «ما فقط به این دلیل تفسیرهای متفاوتی عرضه می‌داریم که شیوه تلقی مان از متن فرق می‌کند.» (۱۳۷۲: ۲۱۹)

اما هم‌چنان‌که گفته شد تأثیر نگرش مارکسیسم در شکل دادن به نظریه جامعه‌شناسی ادبیات مؤثرترین عامل بوده‌است. «منشأ نقد مارکسیستی، نقدهای کارل مارکس و فریدریش انگلس، در مورد ایدئولوژی و فرهنگ است.» (مکاریک، ۱۳۸۴: ۴۰۸) از نگاه مارکس «متون فرهنگی تحت سیطره ایدئولوژی، اندیشه‌ها و ارزش‌های طبقه حاکم هستند.» (همان) این طرز تلقی در قرن بیستم به شکل‌های مختلفی مطرح شد. اما بی‌گمان لوکاچ مجارستانی در شکل دادن به نظریه جامعه‌شناسی ادبیات و در کنار آن جامعه‌شناسی رمان، تأثیرگذارترین فرد بوده است. به‌همین دلیل است که او را پدر جامعه‌شناسی ادبیات می‌دانند. لوسین گلدمن با ارادت خود به لوکاچ نظریه او را پی گرفت و رو به کمال برد.

گلدمن، در سال ۱۹۱۳ در بخارست به دنیا آمد و تحصیلات مقدماتی خود را در همان شهر به پایان برد. او سپس به اتریش رفت و فلسفه خواند. گلدمن در سال ۱۹۳۴ به فرانسه رفت و تا پایان عمر در آن‌جا مقیم بود. از سوربن لیسانس ادبیات فرانسه گرفت. به ژنو رفت، دو سال دستیار ژان پیازه شد و روش ساختگرایی او را تجربه کرد. به پاریس برگشت و در سال ۱۹۵۶ از سوربن دکترای ادبیات فرانسه گرفت رساله دکتری او با عنوان «خدای پنهان» بعد ها یکی از برجسته‌ترین آثار در قلمرو جامعه‌شناسی ادبیات به‌شمار آمد. گلدمن در سال ۱۹۷۰ درگذشت و رساله دکتری او دو سال بعد از مرگش انتشار یافت.

گلدمن، معتقد است که هر اثر ادبی محصول یک گروه اجتماعی و حاوی جهان‌بینی آنان است. بنابراین در مرکز نظریه او و جهان‌بینی قرار دارد و جهان‌بینی از نظر او «دیدگاه منسجم و یکپارچه، درباره‌ی کل واقعیت است.» (ایو تادیه، ۱۳۷۸: ۱۹۴)

گلدمن به هم‌ارزی اثر با اوضاع اجتماعی که اثر در آن پدید آمده، باور دارد. این هم‌ارزی در اثر نهان است. یافتن آن کار جامعه‌شناس ادبیات است که باید از طریق تحلیل زیبا شناختی متن بدان دست یابد. به گفته او «تجزیه و تحلیل زیبا شناختی درونی، معنای عینی اثر را آشکار می‌کند، سپس منتقد آن معنا را در ارتباط با عوامل اقتصادی و اجتماعی و فرهنگی دوران، قرار می‌دهد. معیار اساسی همان ارزش زیبا شناختی است.» (همان: ۱۹۴)

گلدمن با تأثیرپذیری از لوکاچ اثر ادبی واقعی را رمان دانست و رمان را در همان تعریف لوکاچ پذیرفت: «رمان سرگذشت جست و جوی تباه است، جست‌وجوی ارزش‌های راستین، در جهانی که آن نیز در سطحی گسترده‌تر و به‌گونه‌ای متفاوت، تباه است.» (گلدمن، ۱۳۷۰: ۲۰)

او به رابطه ناگسستگی و «رفع نشدنی میان قهرمان و جهان» (همان) اشاره کرده می‌گوید این رابطه پیوندی دیالکتیک است. «رمان که میان تراژدی و حماسه واقع شده، دارای ماهیتی دیالکتیکی است. زیرا که از یکسو اتحاد بنیادین قهرمان و جهان را که لازمه ی صورت‌های حماسی است و از سوی دیگر گسست رفع نشدنی آن‌ها را در بر دارد. اتحاد قهرمان و جهان حاصل آن است که هم قهرمان و هم جهان، در مقایسه با ارزش‌های راستین، تباه هستند.» (همان: ۲۱)

به گفته گلدمن، رمان با تمام پیچیدگی‌هایش «همان صورتی است که انسان‌ها هرروز در چارچوب آن زندگی می‌کنند. انسان‌هایی که مجبورند هر کیفیت و هر ارزش مصرفی را، با شیوه‌ای تباه شده، بر اثر دخالت و میانجی‌گری کمیت و ارزش مبادله، جست‌وجو کنند.» (همان: ۳۱)

گلدمن و البته پیش از او لوکاج، رمان را بدان دلیل انتخاب می‌کند که پرکاربردترین نوع ادبی جدید است که به دلیل نیاز جامعه، در کنار انواع پیشین، یعنی نوع‌های حماسی، غنایی، نمایشی و تعلیمی، پیدا شد و بالیده.

انواع ادبی

انواع ادبی، به‌عنوان یکی از اصطلاحات ادبی، از شعبه‌های نظریه ادبیات و کارش «طبقه‌بندی کردن آثار ادبی، از نظر ماده و صورت، در گروه‌های محدود و مشخص است.» است (شمیسا، ۱۳۸۳: ۱۹) رمان یکی از انواع پرطرفدار معاصر است.

رمان «داستانی است که براساس تقلیدی نزدیک به واقعیت، از آدمی، عادات و حالات بشری نوشته شده باشد و به‌نحوی از انحاء تصویر جامعه را در خود منعکس کند.» (میر صادقی و ذوالقدر، ۱۳۷۷: ۱۱۸) رمان، در جایگاه یک نوع ادبی، خود به گونه‌های فرعی تری قابل تقسیم است. یکی از این گونه‌های فرعی رمان اجتماعی است. رمان اجتماعی «رمانی است که اصولاً به قضایا مسایلی سر و کار دارد که بیشتر، بر اوضاع و احوالی محیطی و فرهنگی و اجتماعی، تمرکز می‌یابد تا امور شخصی و اختصاصی و خصوصیت‌های روانی» (همان: ۱۲۰)

گلدمن با تعبیری دقیق‌تر می‌گوید رمان و رمان اجتماعی که مورد نظر اوست، یک آفرینش ادبی است و «آفرینش ادبی و هنری، فقط در جایی وجود دارد که جست و جوی ارزش‌های کیفیتاً فوق فردی و تمایل به فرارفتن از فرد، در میان باشد» (۱۳۷۱: ۴۱)

ساختارگرایی تکوینی

نظریه ساختارگرایی تکوینی، در کتاب‌های نقد و نظریه ادبی، به نام لوسین گلدمن ثبت شده است. ساختارگرایی تکوینی بر این فرض بنیادین استوار است که «خصلت جمعی آفرینش ادبی، حاصل آن است که ساختار جهان آثار با ساختارهای ذهنی برخی از گروه‌های اجتماعی هم‌خوانند و یا با آن رابطه‌ای درک پذیر دارد. حال آن‌که نویسنده در سطح محتواها، یعنی در سطح آفرینش دنیاها، خیالی تابع این ساختارها، آزادی تام دارد.» (گلدمن، ۱۳۷۱: ۲۱-۳۲۰)

ساختارگرایی تکوینی به‌طور خلاصه عبارت از «بررسی منش تاریخی و باستانی اجتماعی دلالت‌های عینی زندگی عاطفی و عقلانی فرد آفریننده است.» (گلدمن، ۱۳۶۹: ۱۱) گلدمن می‌گوید ساختارگرایی او «دیدگاهی به تمامی یکتا نگر است و با هر نوع جدایی تاریخ و جامعه‌شناسی مخالف است و نمی‌تواند بپذیرد که قوانین بنیادین حاکم بر رفتار آفرینشگران، در عرصه فرهنگ، از قوانین حاکم بر رفتار روزانه همه افراد در زندگی اجتماعی و اقتصادی، قاطعانه جدا باشد.» (گلدمن، ۱۳۷۷: ۲۰۱) او با تأکید بر این امر که «اثباتی بودن جامعه‌شناسی، در گرو تاریخی بودن آن است.» (همان: ۱۹۸) می‌افزاید «همان‌طور که پدیده‌های انسانی به پدیده‌های مجزای اجتماعی و تاریخی تقسیم نمی‌شوند، بررسی آن‌ها در دو عرصه متمایز و در قالب دو علم متفاوت ناممکن است.» (همان) پس در بررسی و تحلیل متون ادبی، متناسب با نظریه جامعه‌شناسی ادبیات، ناگزیر باید از روشی که هم‌زمان، جامعه‌شناختی و تاریخی است، استفاده گردد.

بحث

بچه‌های خاک، از لحاظ نوع ادبی، رمان است. رمان نوجوانان. بنابراین در حوزه ادبیات کودکان و نوجوانان جای می‌گیرد.

موضوع کتاب، اگرچه تازه نیست، همچنان یکی از موضوع‌های قابل تأمل در تمام جوامع بشری به‌شمار می‌آید. یوسفی با انتخاب این موضوع، می‌کوشد گوشه‌ای از زندگی بچه‌های کار را، که ناخواسته وارد ماجراهای جامعه تباه شده‌اند، به تصویر بکشد و نگاه کسانی را که از کنار این پدیده شوم می‌گذرند و به عمق فاجعه توجهی ندارند، به آن معطوف کند و به آنان یادآوری کند که این پدیده ناشی از توزیع ناعادلانه ثروت و تقسیم شدن جامعه به دو طبقه ثروتمند و فقیر است. در همان حال که ثروتمندان به انباشت ثروت مشغولند، فقیران مستأصل

وارد ماجرای «تنازع بقا» من شوند و برای زنده ماندن تن به مذلت می‌سپارد. شدت و ضعف این پدیده، همه‌جا، با میزان عقب‌ماندگی جامعه و منفعت‌طلبی تبهکاران، رابطه‌ای مستقیم دارد. کارکردن کودکان، برای کمک به معیشت خانواده، در جوامع سنتی سابقه‌ای کهن دارد. از طریق تاریخ آگاهی داریم که در این جوامع مبتنی بر نظام ارباب و رعیت، کودکان را، بدون توجه به سن و سال و خواسته‌هایشان، به کارهای دشوار وامی‌داشته‌اند. اما به‌ندرت آنان را از خانواده جدا و از زیستن در جایی امن محروم می‌کرده‌اند. بنابراین نمی‌توان وضع کودکان کار جوامع مدرن را با کارکردن کودکان در جوامع سنتی سنجید.

امروز آشکارا دیده می‌شود که کودکان کار غالباً، برای گدایی و دزدی، فروش مواد مخدر و کارهایی از این دست، دزدیده و یا خریده و یا اجاره و اجیر می‌شوند. اینان شناسنامه و هویت ندارند و هیچ کس خود را در قبال سرنوشت آنان مسئول نمی‌داند و کسی به‌خاطر رفتارهای ناشایست با آنان، مؤاخذه نمی‌شود. بنابراین به‌راحتی آنان را در مکان‌های کثیف و ناامن، نگهداری می‌کنند و بر تغذیه آنان هیچ نظارتی وجود ندارد. بنابراین احوال دردآور و رنجبار اینان در سینه‌هایشان محبوس می‌ماند. بدیهی است که اینان برای زنده ماندن، دست به هر کاری می‌زنند.

ناگفته پیداست که «با ورود زودرس کودک به بازار کار و قواعد بزرگ سالانه زندگی، دیگر مجال برای کودکی کردن او باقی نمی‌ماند. آنان چون بزرگسالان، صبح سر کار می‌روند و شام بازمی‌گردند و خسته سر بر بالین می‌گذارند.» (شاه آبادی فراهانی، ۱۳۸۰: ۴۷)

خلاصه داستان

بچه‌های خاک داستان غم‌انگیز زندگی کودکانی است که به‌دلیل سرنوشت مشترک، یعنی ربوده شدن و یا خریداری شدن از رباینده یا خانواده، در یک‌جا گرد آمده و زندگی مشقت‌باری را آغاز کرده‌اند. این کودکان عملاً به شیء تبدیل و به شکل‌های مختلف استثمار می‌شوند. اما قطعاً آنان کوچک‌تر از آنند که دریابند ناخواسته جزئی از شبکه‌های پنهان گدایی، دزدی، قاچاق‌فروشی و نظایر این‌ها، شده‌اند.

این داستان به‌وسیله‌ی «ممل» یکی از همین بچه‌ها، روایت می‌شود تا تبه‌کارهای «حسن لاشخور» صاحب و همه‌کاره‌ی این بچه‌ها را نشان دهد. ممل پسری زیبا و زیرک و متفاوتی است که معلوم نیست چرا و چگونه از خانواده‌اش جدا شده‌است. این همان معمایی است که

مضمون اصلی داستان است و ممل می‌خواهد آن را حل کند. او اولین کسی است که پس از مرگ اسماعیل، که حسن لاشخور در یک شب سرد زمستان، او را از «هلفدونی» بیرون کرده و او در سرما یخ زده و جان داده است، به فکر گرفتن شناسنامه می‌افتد. بی‌گمان شناسنامه در این داستان نماد هویت است. ممل دریافته است که تا آدم هویت نداشته باشد، نمی‌تواند منشأ تحول و تغییر گردد. تلاش او برای ایجاد تغییر با گرفتن شناسنامه، آغاز می‌گردد. او برای گرفتن شناسنامه، حتی از حسن لاشخور که از ردیلت و تباه‌کاری او سردرآورده، هم کمک می‌خواهد. اما همه این کارها بی‌نتیجه است. ولی سرانجام ممل، به طریقی که رازش بر خواننده معلوم نیست، برای خود شناسنامه می‌گیرد و همراه یک معترض دیگر «فری کولی»، از زندگی موجود، برای دستیابی به زندگی مطلوب، فرار می‌کند.

ممل در یک سحرگاه که زمینه‌ساز نور روز و تلویحاً روشنایی زندگی او است، از زیرزمین حسن لاشخور بیرون می‌زند و با همراهش، پشت به ظلمت و رو به نور، به سوی سرنوشت نامعلوم، اما قطعاً بهتر از آنچه هست، گام برمی‌دارد تا شاید رفتارش سبب بیداری دیگران گردد.

ساختار رمان بچه‌های خاک

داستان بچه‌های خاک ۱۷ بخش بهم پیوسته دارد. یوسفی در هر بخش به یکی از موضوع‌هایی که با سرنوشت ممل، شخصیت اصلی داستان مربوط است، می‌پردازد. در خلال این بخش‌ها خواننده با وضعیت زندگی بچه‌های کار آشنا می‌شود.

این داستان از «زاویه دید درونی» نقل می‌شود. در این شیوه روایت «گوینده داستان، یکی از شخصیت‌های داستان، شخصیت اصلی یا شخصیت فرعی است و داستان از زاویه دید او نقل می‌شود» (میرصادقی و ذوالقدر، ۱۳۷۷: ۱۵۶) رمان بچه‌های خاک از زبان ممل که شخصیت اصلی داستان است، روایت می‌شود. این شکل از روایت، روایت «راوی-قهرمان نامیده می‌شود» (همان)

می‌توان گفت دلیل انتخاب راوی-قهرمان، برای نقل داستان، این بوده است که نویسنده بتواند به وسیله‌ی راوی درون داستان، از آنچه در «هلفدونی» حسن لاشخور می‌گذرد و نیز از روابط پنهان شخصیت‌های دیگر، آگاه گردد. داستان با وصف شبی سرد و به گفته یوسفی «سرمای لاکردار» آغاز می‌گردد. بهانه این وصف «اسماعیل» مرگ او است. اسماعیل کسی است که مبلغ

گدایی اش حسن لاشخور را خشمگین کرده و او را با لگد از زیر زمین بیرون انداخته تا با تحمل سرمای شدید، فردا با تلاش بیشتر، درآمد بیشتری داشته باشد. اما دریغا که برای اسماعیل فردایی وجود ندارد.

ممل به عنوان راوی درونی، برای همراهی با اسماعیل، از زیرزمین بیرون می‌آید تا او تنها نماند: اسماعیل از تنهایی می‌ترسد. اما اسماعیل از او جدا می‌شود و در تنهایی و بی‌کسی، در گوشه‌ای یخ می‌زند و می‌میرد. ممل اما برای زنده ماندن انگیزه‌ای نیرومند دارد. بنابراین در برابر سرما می‌ایستد و نجات پیدا می‌کند ممل در آن شب سرد و طاقت‌فرسا به «خیابان» پناه می‌برد و به او می‌گوید «تا صبح، فقط تا صبح گرم باش. از آن موش‌های توی سوراخ که کم‌تر و بدبخت‌تر نیستیم. کاش لانه‌ی موش آن‌قدر بزرگ بود که جای منم می‌شد.» (یوسفی، ۱۳۸۴: ۵)

صبح، ممل از مرگ اسماعیل آگاه می‌شود. هنگام خاک‌سپاری متوجه می‌شود که اسماعیل به دلیل نداشتن «شناسنامه»؛ یعنی نداشتن هویت، برای خاک‌سپاری پذیرش نمی‌شود. در این بخش از داستان، بحث‌های مربوط به شناسنامه، دیدگاه آدم‌ها را به هویت نشان می‌دهد. برخی شناسنامه یا هویت نمی‌خواهد. اما ممل تنها کسی است که درد هویت‌یابی را با تمام وجود احساس می‌کند.

در بخش‌های دیگر داستان در خلال ماجراهای مختلف، خط سیر اصلی داستان، یعنی گرفتن شناسنامه و رسیدن به هویت، خودیابی و فرار، تداوم می‌یابد. در این بخش‌ها خواننده از مسائل پنهان زندگی تباه شخصیت‌ها آگاهی می‌یابد و چهره پنهان زنانی چون ننه اقدسی، زنی که می‌گوید ممل را از یک زن معتاد خریده و او را با خود به گدایی می‌برده، فری کولی، که اینک زن حسن لاشخور است و هر سال بچه‌ای به دنیا می‌آورد و حسن آن‌ها را می‌فروشد، آشنا شود. تمام مسایل دیگر نظیر گرسنگی، زباله گردی برای سیر کردن شکم، خالی بودن زباله دان‌ها از غذا در زمستان و شدت گرسنگی بچه‌ها، آرزوی جای گرم، آرزوی تماشای کارتون از تلویزیون، خرید و فروش یا اجاره دادن بچه‌ها، استفاده از بچه‌ها برای حمل و جابجایی مواد مخدر، فروش اعضای بدن این بینوایان و امثال این قصه‌های پرغصه، چیزهایی است که خواننده به تدریج از آن‌ها سردرمی‌آورد. اما هم چنان‌که گفته شد تمام این‌ها ابزارهای پیش‌برنده روایت و رساندن ممل به شناسنامه یا هویت و فرار او از وضع موجود است.

تحلیل بچه‌های خاک با تکیه بر نظریه ساختگرایی تکوینی لوسین گلدمن

پراپ می‌گوید تحلیل ساختاری در متون « غایت و هدف بررسی نیست، بلکه وسیله‌ی است برای رسیدن به هدف نهایی دیگر و آن شناخت بهتر طبیعت و سرشت انسان است. » (پراپ، ۱۳۶۸: ۱۴)

نکته دیگر این‌که موضوع داستان بچه‌های کار، واقعی‌تی است که از رهگذر تخیل نویسنده تلطیف می‌گردد. زیرا نویسندگانی که درباره مسائل اجتماعی می‌نویسند، باید در آن حیطه تجربه مستقیم و شخصی داشته باشد. این تجربه باعث می‌شود که کار آنان سرشار از حقیقت و جذابیت باشد» (پولادی، ۱۳۸۴: ۱۵۴) یوسفی با انتخاب این موضوع ناگزیر باید گفتار خویش را در قالب تقابل دوگانه‌ای که بین حسن لاشخور از یک‌سو و ممل ازسوی دیگر شکل می‌گیرد عرضه نماید. بدین ترتیب داستان او به نوعی از الگویی نظریه‌ی رمان لوکاچ که مورد قبول لوسین گلدمن هم هست، پیروی نماید.

لوکاچ در کتاب نظریه رمان، رمان را با حماسه مقایسه می‌کند و می‌گوید در حماسه «میان قهرمان و جهان هیچ جدایی و انکار نیست، اما رمان، مبتنی بر جدایی جاودانه جهان قهرمان و جهان واقعیت است. این قهرمان به دنبال ارزش‌های اصیلی است که در زندگی واقعی، جایی برای این ارزش‌های مطلق نیست.» (عسکری حسنکلو، ۱۳۸۷: ۷۱)

این جدایی جاودانه‌ی جان قهرمان از واقعیت، در رمان، همان است که لوسین گلدمن از آن به «گسست رفع نشدنی میان قهرمان و جهان» (۱۳۷۱: ۲۰) تعبیر می‌کند.

به‌هرحال تحلیل رمان بر پایه نظریه ساخت‌گرایی تکوینی گلدمن از سه مرحله می‌گذرد: «۱. استخراج اجزای ساختار ۲. برقرار ساختن ارتباط موجود بین این اجزا ۳. نشان دادن دلالت لفظی که در کلیت ساختار اثر هست.» (گلدمن، ۱۳۶۹: ۱۰) به گفته او ابزار چنین تحلیلی دانش نشانه‌شناسی است که «کارش بازشناسی پیکرهای دلالت‌گر است.» (رمان) ما نیز در این پژوهش ابتدا نشانه‌های دلالت‌گر را از متن استخراج کرده و سپس به تبیین روابط آن‌ها با کل ساختار اثر و تطبیق آن با مسائل اجتماعی بیرون از متن، پرداخته‌ایم.

مرحله اول: مطالعه متن و استخراج نشانه‌های دلالت‌گر

هویت

هویت هر آن چیزی است که سبب شناسایی فرد (معین: زیر واژه ی هویت) و سبب تثبیت منش او گردد. این هویت در مرحله اول در خانواده به فرد داده می‌شود و او را برای ورود به

جامعه مهیا می‌سازد. در جامعه نیز مجموعه‌ای از ویژگی‌های فرهنگی اجتماعی به هویت اجتماعی فرد شکل می‌دهد.

از آنجایی که تمام ارزش انسان منوط به هویت یافتگی اوست هر کس در مقایسه‌ی خود و دیگری، تمایز و تفاوت‌های خود را با او می‌یابد و به حفظ آنچه او را از دیگری متمایز می‌کند، می‌کوشد. اگر او نتواند این ویژگی‌های خود در برابر دیگری را در خود نهادینه نماید، از خود بیگانه می‌گردد. زیرا معنای دقیق از خود بیگانگی این است که « کسی تصویری از خود داشته باشد که آن تصویر بر او منطبق نباشد.» (سروش، ۱۳۸۴: ۴۲۰) چنین آدمی از خود فکر و اراده ندارد و ناگزیر راهی جز تسلیم در برابر دیگری نمی‌یابد. در این حالت زنده بودن و مردگی فرد یک سان است.

این همان اندیشه‌ای است که از حرف‌های «بابا سیگاری» در داستان بچه‌های خاک، شنیده می‌شود: بابا سیگاری به ممل می‌گوید اسماعیل در خواب از تو چی خواست؟ می‌گوید شناسنامه. بابا سیگاری می‌گوید تو شناسنامه داری؟ می‌گوید نه. «شناسنامه می‌خواهم چکار؟» (یوسفی، ۱۳۸۴: ۲۱) بابا سیگاری می‌گوید «واسه مردن، واسه آدم بودن. هر کسی با شناسنامه‌اش یه کسی یه. تو چی؟ شناسنامه کمترین چیزی که به آدم می‌دن تا با بقیه فرق داشته باشد» (همان) اگرچه برای ممل آسان نیست که میان شناسنامه و هویت رابطه برقرار کند، اما در عمل شناسنامه برای او عین هویت است.

همان‌طور که پیش‌تر اشاره شد، ممل بی‌هویتی را با مرگ اسماعیل شناخت و پس از مرگ او بابا سیگاری، برخلاف حسن لاشخور که حتی با فکر گرفتن شناسنامه مخالف است، او را در گرفتن شناسنامه مصمم‌تر می‌کند. البته توجه به این نکته هم اهمیت دارد که گرفتن شناسنامه، رسیدن به گذشته‌ی گم‌شده ممل هم هست چیزی که اینک برای او هم ارز هویت است. او می‌خواهد بداند مادر او که بوده و الان کجاست. به همین دلیل به سراغ ننه اقدسی می‌رود و از او می‌پرسد «مادر من کیه؟» (همان: ۴۳) اما او برای اولین بار، در بیمارستان، از زبان پرستار کلمه هویت را می‌شنود. اگرچه آن را هویت تلفظ می‌کند. اما بی‌تردید آنچه او را بیش از هر چیز به گرفتن شناسنامه برمی‌انگیزد، سرکوب شدن به وسیله حسن لاشخور است. زیرا همان‌طور که «یک ملت سرکوب شد، در تقابل با سرکوب‌گران هویت می‌کند.» (کالر، ۱۳۸۲: ۱۵۵)، فرد نیز در برابر سرکوب‌گر خود، به کسب هویت ترغیب می‌گردد.

بیش تراژیک

گلدمن می‌گوید «بیش تراژیک یعنی آرزوی تحقیق ارزش‌هایی که دیگر در این دنیا قابل تحقق نیست» (۱۳:۱۳۶۹) در کتاب بچه‌های خاک، بچه‌ها آرزوهایی دارند که با توجه به وضع حاکم بر سرنوشت آن‌ها، تحقق ناپذیر است. مثلاً همین ممل مریم در هنگامی که برای گدایی و جمع کردن نان خشک به محله‌های مرفه‌نشین می‌روند، یکی از سرگرمی‌هایشان یافتن خانه‌های زیباست. خانه‌هایی که دوست دارد در آن زندگی کنند، اما می‌دانند که این خواسته آنان چیزی جز یک رویا نیست. (یوسفی، ۱۳۸۴: ۴۸) رویای دست‌نیافتنی به‌همین دلیل وقتی مریم، در پشت وانت، روی پای مادرش، پری بلنده «خوابیده بود، من با خودم حرف می‌زدم. لب‌های او سرخ بود و توی خواب لب‌هایش تکان می‌خورد. انگار خانه‌ها را خواب می‌دید.» (همان)

فری کولی دست ممل را می‌گیرد تا از اداره‌ی ثبت بیرون بیاید. ممل می‌گوید «دست فری کلی چه گرم بود. یک مادر باید دستش آن‌طور می‌بود. دلم می‌خواست تا ته دنیا با فری کولی می‌رفتم.» (همان: ۶۲)

بی‌توجهی به «دیگری»

وقتی جنازه یخ‌زده اسماعیل در کنار خیابان افتاده بود، مردم از کنار آن می‌گذشتند و سکه‌هایی را به عنوان کفاره روی جنازه می‌انداختند تا خود به آن سرنوشت دردناک دچار نشوند، اوج بی‌توجهی به «دیگری» به نمایش درمی‌آید. راوی می‌گوید «اگر اسماعیل زنده بود و می‌دید که چه جمعیتی دورش حلقه زده‌اند و چقدر عزیز شده، هیچ‌وقت نمی‌مُرد. همه عمرش آرزو یک سیر محبت داشت!» (یوسفی، ۱۳۸۴: ۶)

شیء واره‌گی

در روابط اقتصادی ناسالم، انسان به شیء؛ یعنی چیزی بی‌قدر تبدیل می‌شود. هم‌چنان‌که حسن لاشخور به زیردستان خود به چشم «چیز» و نه انسان، می‌نگرد. وقتی ممل خود را به رودخانه انداخت و زخمی شد، حسن لاشخور که به دیدن او رفته بود به او می‌گوید: «لااقل می‌رفتی زیر ماشین یه آدم پول‌دار که چیزی‌ام به ما برسد.» (هوا: ۷۶) ممل به درست دریافته است که «آدم‌ها بچه‌های خیابانی را آدم حساب نمی‌کنند» (همان)

این بچه‌ها واقعاً مثل کالایی در ازای مبلغی خرید و فروش و حتی دزدیده می‌شوند تا به ابزاری برای تباه‌کاران، پول و ثروت بسازند. یوسفی بارها به خرید و فروخته شدن بچه‌ها و یا اجازه دادن آن‌ها در ازای مبلغی، اشاره کرده‌است. اگرچه خود راوی را هم حسن لاشخور از ننه اقدسی خریداری کرده، اما یکی از دردآورترین نمونه‌های این نگاه ستمگرانه به بچه‌ها، فروختن بچه‌های نوزادی است که فری کولی آن‌ها را به دنیا می‌آورد و حسن لاشخور آن‌ها را می‌فروخت. «فری کولی همیشه شکمش باد کرده بود و کارش بچه زاییدن بود.» (همان: ۴۷)

همیشه گریه می‌کرد و سراغ بچه‌ای را که تازه به دنیا آورده بود، می‌گرفت «معلوم نبود حسن لاشخور بچه‌های او را چه می‌کرد. پری بلنده می‌گفت آن‌ها را می‌فروشد. تیمور می‌گفت به گداها اجازه می‌دهد.» (همان)

در معرکه‌گیری آشکارا دیده می‌شود که به من مثل یک شی به این سو و آن سو افکنده می‌شود و سنگ‌های سنگین را به شکم خود تحمل می‌کند تا حسن لش خوار، از دل سوزاندن مردم به او پول بیشتری بدست آورد.

فروختن شناسنامه در روزگار کپنی

یوسفی با اشاره به «روزگار کپنی» دست‌کم در دو جا به فروخته شدن شناسنامه به کسانی که از طریق کُپن‌فروشی و اجناس کپنی، سود می‌بردند، اشاره کرده‌است: ننه اقدسی می‌گوید شناسنامه‌اش را «در روزگار کپنی فروخته است» (همان: ۴۲) فری کولی هم به راوی می‌گوید شناسنامه ندارد. شاید حسن لاشخور آن را فروخته باشد.

بچه‌های خیابانی وسیله جابه‌جایی مواد مخدر

ممل وقتی با کیسه‌ی خالی از نان خشک بر می‌گردد، تهدید می‌شود که اگر نتواند کیسه‌ی نان خشک را پر بیاورد او را به داوود سیاه می‌فروشد. حسن لاشخور خود به‌کار و رفتار داوود سیا با بچه‌ها اشاره می‌کند: «داوود سیا چند تا بچه پررو می‌خواد تا ببره اون‌ور مرز، شکمشون رو پر از مواد کنه، بعد مرده یا زنده اون‌ا رو برگردونه.» (همان: ۴۵)

بدرفتاری با بچه‌های خیابانی

راوی می‌گوید صبح «هر کسی یک طوری از خواب بیدار می‌شود. یکی با صدای پدر یا مادرش، یکی با صدای زنگ ساعت بیدار می‌شه، اما بچه خیابانی، اغلب با لگد و سروصدای پاسبان‌ها، رفتگرها یا رهگذرها بیدار می‌شود.» (همان: ۱۶) اما ازین بدتر هم هست. ممل

می‌گوید این دفعه با جیغ مریم از جا پریدم. او خندید و گفت: «نمردی؟ موشه خیال می‌کرد مردی. می‌خواست گوش درازت را بخوره. باز با حسن لاشخور دعوا می‌کنی؟ به خدا آگه این دفعه تو خیابون بخوابی، مثل اسماعیل می‌میری.» (همان: ۱۹)

زن

سخن گفتن از زن و تقابل او با مرد، مساله‌ی تازه‌ی نیست و ورود به این بحث ما را از سیر منطقی این نوشته دور می‌کند. به‌همین مقدار بسنده می‌کنیم که ارسطو می‌گفت «ماده به‌سبب نوعی نقص خصایل، ماده است. ویژگی زنان را به‌مثابه چیزی که گرفتار نقصی طبیعی است باید در نظر بگیریم. به‌دنبال او توماس قدیس حکم داد که زن عبارت از «مرد ناقص» و وجودی حاصل «تصادف» است» (دوبووار، ۱۳۸۰: ۱۹) به‌دلیل همین طرز تلقی است که نظریه‌های زن‌مدار شکل می‌گیرد و به این مسایل پاسخ می‌گوید.

آنچه درین جا موردنظر و یکی از نشانه‌های تباهی جامعه است، حرف‌های فری‌کولی در اداره ثبت احوال است. وقتی او را به‌دلیل زن بودن تحقیر می‌کنند، می‌گوید «یعنی من از من نامردی مثل حسن لاشخور کمترم؟ واسه این که اسمم مرد نشده؟ واسه این که قلدر نیستم تا حق و حقوق یک مشت بدبخت ننه‌مرده را بخورم؟ مثلاً حسن لاشخور چه مردونگی، چه معرفت و لوطی‌گری داره که من ندارم؟ فقط به‌خاطر این که اسمم زن شده؟ آخه این رحم و انصافه؟ اون ورق قانون را باید آتیش بزیند که اجازه می‌دهد حسن لاشخور حق داشته باشد بابای این بدبخت باشه، ولی فری حق نداشته باشه؟ چرا؟» (یوسفی، ۱۳۸۴: ۹۲)

تباهی انسان و دست تقدیر

تقدیر به معنی معین بودن حوادث در قضای الهی، درباره مخلوقات است. (انوری، ۱۳۸۱: ۱۸۲۸) بنابراین تقدیر ازلی به معنی سرنوشت از پیش تعیین شده آدم‌هاست اما در طول تاریخ آدمیان مصائب زندگی خویش را، چون نمی‌توانند دلیل آن را دریابند، به تقدیر و سرنوشت نسبت داده‌اند. در داستان بچه‌های خاک، روابط اجتماعی تباه که ناشی از روابط اقتصادی فاسد است، چنان مودیان بر سرنوشت افراد تسلط دارد که شخصیت‌ها نمی‌توانند دست پنهان روابط غیرانسانی را در آن ببینند و می‌پندارند که باید تا قیامت در چارچوب آن روابط بمانند.

وقتی ممل، که اینک صاحب شناسنامه شده و نامش به پارسا تغییر یافته و قصد دارد که از دست تقدیر شومی که فری‌کولی بدان اعتقاد دارد، رها شود، به فری که نسبت به تغییر

سرنوشت او تردید دارد، می‌گوید: «پارسا جان، پارسای بدبخت، پارسایی سیاه روز، آخه چرا پیشونی ما رو با گه نوشتن؟» (همان: ۹۹)

اما ممل که در اندیشه فرار از دست سرنوشتی است که حسن لاشخور برای او رقم زده و تغییر آن است، در پاسخ به جهل و ترس فری از این تغییر می‌گوید: «چه فرق می‌کنه. اگر بد بیارم، خیلی بد بیارم و رو پیشونی با گه نوشته باشه، باز گیر یک نفر دیگه مثل حسن لاشخور می‌افتم.» (همان) بنابراین ممل به «تغییر» باور دارد.

ممل، که در حقیقت اندیشه‌ی یوسفی را تکرار می‌کند، نمی‌داند که آیا این فرار سبب رهایی کامل او می‌شود یا نه گویی یوسفی به این اندیشه گلدمن اشاره دارد که می‌گوید میان قهرمان و جهان، گسستگی جبران‌ناپذیر وجود دارد. اما به‌رحال ممل به این هم باور دارد که تغییر، هر قدر هم که کم و ناکافی و ناشناخته باشد، از تسلیم بودن بهتر است. به‌همین دلیل سرانجام نقشه خود را عملی می‌کند.

مبارزه قهرمان برای ایجاد دگرگونی

ممل می‌داند که تمام کسانی که سرنوشتشان با او گره خورده، قربانی جامعه تباهند. اما همه اراده دگرگونی ندارند. همدلی تیمور با ممل بیانگر همین نکته است. وقتی حسن لاشخور ممل را تهدید می‌کند و ممل در برابر او مقاومت می‌کند، تیمور که همه او را طرف‌دار حسن می‌داند، دور از چشم حسن لاشخور به او می‌گوید «از این که پررویی خوشم می‌آید. یکی پیدا شد که تو روی حسن بایستد» (همان: ۴۶)

نه اقدسی هم می‌گوید «آخه تو آتیش انداختی تو لونه اش. چیز یاد فری کولی دادی. اگر بقیه هم از فردا به اون بگن شناسنامه می‌خوایم، می‌دونی چی می‌شه؟» (همان: ۶۷)

گویی ممل آن ایدئولوژی پنهان را که گلدمن به آن اشاره می‌کند، در تصمیم خود برای ایستادن در برابر ستم مشاهده می‌کند. درگیری قهرمان با ستمگر، محصول رویارویی دو گونه ارزش متفاوت، در درون ساختار واقعیت اجتماعی و فرهنگی است: «درون هر واقعیت و در ساختار فرهنگی آن، دو گونه ارزش وجود دارد: گونه غالب و حاکم، و ارزش‌های مخالف که ضعیف و بی‌صدایند. اما در برابر ارزش‌های حاکم مقاومت می‌کنند. این دو گونه ارزش چیزی جز بیان نیروی اجتماعی و چالش‌های اقتصادی و اجتماعی، نیستند» (ابوزید، ۱۳۸۱: ۱۲۴)

به هر حال ممل بر آن شده است که ارزش حقیقی را در برابر ارزش حاکم تقویت نماید. این طرز نگاه به مسأله، در نظریه لوسین گلدمن، هم دیده می شود: «هدف این نظریه ایجاد تغییر در عرصه اجتماعی است.» (کلیگز، ۱۳۸۸: ۱۷۱) به بیان دیگر، در نظریه مارکسیستی، روابط اجتماعی بدان دلیل تحلیل می شوند که «می خواهند آن را تغییر دهند که بی عدالتی ها و نابرابری های فاحشی را که به نظرشان محصول روابط اقتصاد سرمایه داری است، دگرگون سازند.» (همان) این همان کاری است که ممل می خواهد انجام دهد: تغییر وضع موجود برای رسیدن به وضع مطلوب.

اما در دستگاه حسن لاشخور همه به رغم مخالفت درویشان با اعمال او، تسلیم اند و دم بر نمی آورد. ممل در این مجموعه اولین معترض است. معترضی تأثیرگذار. او بدون آن که درک درستی از تضاد آشتی ناپذیر میان ستمدیده و ستمگر، داشته باشد، از این تضاد، استفاده می کند. اما نبود اراده کافی در ستمدیدگان، سبب می شود که او خود و معترضی دیگر، یعنی فری کولی را از مهلکه به در ببرد و به دست سرنوشتی متفاوت بسپارد.

رهایی

بخش هفدهم، با عنوان «آخر ایران»، بخش پایانی کتاب است. یوسفی تمام بخش های پیشین را در حکم تمهیدی برای رسیدن به این فصل قراردادده است. ممل، «عاشق رنگ زرشکی شناسنامه ها» یکی از شناسنامه ها را جلوی فری کولی می اندازد و او را از رسیدن به آرزوی دیرینه اش آگاه می کند: «از امروز اسم من پارسا ست و تو هم مادرم هستی، سمت هم توران خانمه.» (همان: ۹۶)

فری، که اینک توران خانم است، برایش مهم نیست که شناسنامه ها از کجا آمده، می پرسد «چطور می شه با حسن لاشخور درافتاد؟» (همان) راوی می گوید: «از آن همه ترس که تو چشم های او بود دلم لرزید» (همان: ۹۷) در اینجا است که فری از نفرت همگانی نسبت به حسن لاشخور پرده برمی دارد و می گوید تو هم یکی از آن هایی. اما ممل می گوید «اونا فرق می کنن. کاری از دستشون برنمیاد. اگر حسن لاشخور به زیرزمین راهشون نده، باید کنار خیابون بخوابند. ولی وضع پارسا و توران خانم فرق می کند. من این روزها خیلی چیزها فهمیدم. من می توانم واسه خودم معرکه گیری کنم.» (همان)

به نظر می‌رسد ممل با توجه به شرایط و وضع موجود به «آگاهی» رسیده‌است. او از این «خیلی چیزها فهمیدن» خود به «آگاهی ممکن» اشاره می‌کند که می‌تواند منشأ تغییر باشد، نه «آگاهی جمعی واقعی» در جامعه‌شناسی مارکسیستی، که گلدمن آن را در نقد رمان به کار می‌گیرد دو نوع آگاهی مطرح می‌شود: «اثر ادبی بازتاب صرف یک آگاهی جمعی واقعی و معین نیست، بلکه گرایش‌های خاص از آگاهی گروه اجتماعی معینی را به سطح انسجام بسیار بالا می‌رساند» (گلدمن من، ۱۳۷۱: ۳۲)

ممل آگاهی ممکن، برای تغییر را به دست آورده و می‌داند که در میان بچه‌های خیابانی، آگاهی جمعی گروه وجود دارد، اما انتزاعی است و نمی‌تواند عملاً سبب تغییر گردد. فری می‌گوید «بی‌خودی اسم حسن را حسن لاشخور نداشتن. اون حرف نمی‌فهمه. فقط با تیزی چاقو حرف می‌زنه. به‌خیالت پری بلنده خوشش می‌آید کاسه‌گدایی بچرخونه و پولشو بیاره به اون بده؟ یا تیمور و رحمت و بقیه نمی‌تونن واسه خودشون نون خشک جمع کنن؟» (همان: ۹۷)

ممل با گفتن «اونا فرق می‌کنن» به آگاهی جمعی آنان که یک فرد باید با «آگاهی ممکن» آن را فعال کند، اشاره کرده‌است.

به‌هرحال آگاهی ممکن ممل را به حرکت درآورد: «من می‌رم» فرق نمی‌کند کجا. چون در جامعه تباه، حسن لاشخور، علی دباغ، پاسبان‌ها، قاچاقچی‌ها که آدم می‌زدند، همیشه و همه‌جا وجود دارد. توران هم از طریق ممل به آگاهی ممکن می‌رسد: «کی می‌خوای فرار کنی؟ یعنی که باید فرار کنیم؟» (همان: ۹۹)

«خورشید نزده از دل تاریک زیرزمین زدیم بیرون. شناسنامه توی جیب روی سینه‌ام بود. مثل خورشید که بغل کوه بلند، آن دوردورها بود و فقط صدای پای من و توران خانم تو بیابان شنیده می‌شد. تا سر جاده راه زیادی نبود. کنار به کنار هم می‌رفتیم و بوی مادرم را از زمین و آسمان حس می‌کردم» (همان: ۱۰۰) شاید در این لحظه صدای مریم در گوش ممل طنین می‌انداخت که «نترس آخرش من و تو از وانت می‌پریم پایین و فرار می‌کنیم.» (همان ۳۱)

مرحله دوم: برقرار کردن ارتباط موجود بین اجزای داستان

دیدیم که بچه‌های خاک زنجیره‌ای است با هفده حلقه. داستان با توصیف «سرماي لاگردار» شروع می‌شود تا از طریق نماد زمستان که فصل پیری، ناتوانی و مرگ است، مخاطب را در جریان یک زندگی سخت، که می‌تواند مرگ فجیع اسماعیل را در یک شب سرد زمستان رقم

بزند، قرار دهد. در همین اولین بخش مسأله شناسنامه در پیوند با مرگ اسماعیل مطرح می‌شود و در تمام بخش‌های بعدی، در کنار موضوع‌های مختلف، که نمایانگر گوشه‌هایی از زندگی سخت و طاقت‌فرسای بچه‌های خیابانی است، اندیشه شناسنامه و به دست آوردن آن، حضوری پررنگ دارد.

در بخش دوم با عنوان «یک کاسه عدسی»، حرف‌های بابا سیگاری، به مسائل رنگ‌وبویی تازه می‌دهد و ممل را در به دست آوردن شناسنامه، مصمم‌تر می‌کند. عنوان بخش سوم «شناسنامه» است. در این‌جا ممل دشواری گرفتن شناسنامه را درمی‌یابد، ولی دست‌بردار نیست و سرانجام، آن را به دست می‌آورد و با نامی تازه که می‌تواند نماد تحول در او باشد، زندگی دیگری را شروع می‌کند. هم‌چنان‌که گفته شد تمام بخش‌های داستان به گرد یک اندیشه می‌چرخند. بدین ترتیب ادبیات به گفته کوهلر به «ابزار درک جهان» تبدیل می‌شود. داستان «وحدت جدایی‌ناپذیر محتوا و صورت» را به نمایش می‌گذارد و «صورت درک جهان‌نگری را ممکن می‌کند و محتوا و صورت یاریگر متقابل یکدیگر» اند (پوینده، ۱۳۷۷: ۲۳۰) یوسفی به‌خوبی توانسته نفسانیات اشخاص داستان، به‌ویژه درونیات ممل را سازمان‌دهی کند. (ر. ک: همان: ۴۲۵)

مرحله سوم: نشان‌دادن دلالتی که در کل ساختار هست

باوجود آن‌که می‌دانیم «هنر بازآفرینی واقعیت است، نه رونوشت آن» (پوینده، ۱۳۷۷: ۳۱۵)، مخاطب، با تأمل در نشانه‌های دلالت‌گر، به ساختار جامعه‌ای می‌اندیشد که به وجود آورنده زندگی سخت بچه‌های خیابانی است. به بیان دیگر او از طریق نشانه‌های دلالت‌گر، به «هم‌ارزی و همخوانی اثر با ساختارهای اجتماعی» پی می‌برد و درمی‌یابد که یوسفی «نقش میانجی» داشته و مثل پلی او را به واقعیت‌های اجتماعی متصل کرده‌است. در حقیقت یوسفی این واقعیت‌ها را «نساخته»؛ بلکه از جامعه گرفته و پس‌از پروراندن آن‌ها بر جامعه برگردانده است.

داستان در دهه‌ی هشتاد نوشته‌شده است. اما موضوع آن سال‌ها قبل از آن، اگرچه نه با آن شدت، وجود داشته است. درباره بچه‌های کار تحقیق‌های مفصلی وجود دارد. برای نشان‌دادن ابعاد آن، جامعه‌شناسان بیش‌از همه پژوهش کرده‌اند. اما گاه این مصالح پدیده‌ای سیاسی قلمداد می‌شود و پای سیاست‌مداران را به موضوع باز می‌کند. اهالی فرهنگ نیز از آن غافل نمانده و کوشیده‌اند تصویری از ساختار فرهنگی این پدیده ارائه نمایند.

مسائل سیاسی دهی هشتاد که با برخورداری از منابع مالی کشور، بر همه چیز سلطه یافت، مساله اجتماعی و فرهنگی را تحت الشعاع قرار داد. تورم و گرانی هر روز بیش تر بر زندگی مردم سنگینی می کرد و به فقر عمومی جامعه دامن می زد و در عمیق کردن شکاف طبقاتی، با سرعتی سرسام آور پیش می رفت. نتیجه سلطه سیاسی بر زندگی و تعمد سیاستمداران در نشنیدن صدای مردم، به فقری دامن گستر بدل شد و خانواده هایی که از عهده مخارج تحصیل بچه هایشان بر نمی آمدند، آنان را به جای فرستادن به مدرسه راهی خیابان ها کردند. در این میان نباید از موج سواری باندهای تبهکاری که بچه ها را به ابزاری برای انجام خواسته های نامشروع و غیرقانونی خود بدل کردند، غافل ماند.

این وضع معیشتی به اعتراضات دامن زد و کار را به تظاهرات خیابانی کشاند که در خلال آن خواست های مردم مطرح می شد. اما هیچ یک از این تظاهرات سبب بهبود اوضاع نشد و نه تنها بچه های خیابانی موجود را به خواست هایش که وضع معیشتی بهتر بود، نرساند، بلکه وضع را از آن چه بود بدتر کرد. بنابراین نه تنها هر روز بر تعداد اینان افزوده شد، بلکه دامنه فقر، فساد و تباهی آنان، در ابعادی ناشناخته گسترش یافت.

نتیجه گیری

داستان بچه های خاک، بیانگر یک واقعیت تلخ از زندگی کودکانی است که بی خواست خود به خیابان آورده و به ابزار تولید ثروت برای کسانی بدل می شوند که شاید هرگز نتوانند چهره واقعی آنان را بشناسند. اگرچه موضوع کتاب یک مسأله با ابعاد سیاسی، اجتماعی، اقتصادی و فرهنگی و مربوط به تاریخی معین است، اما نه از آن تاریخ آغاز شد و نه امیدی به رفع آن در سال های آتی، می توان داشت. بنابراین این رمان نوجوانان با ساختارهای اجتماعی روزگار خود، در نهایت تناسب است و فضای جامعه را در صحنه های بازآفرینی شده داستان می توان دید.

یوسفی با انتخاب زاویه دید درونی، به لایه های پنهان مسأله مورد بحث دست می یابد و مخاطب را از طریق گفت و گوی اشخاص، در جریان این امور قرار می دهد. او می کوشد به احوال روحی شخصیت های داستان نقب بزند و از تناقض درون آنان پرده بردارد. از همین گفتگوها است که درمی یابیم به رغم تصور ستمگر، ستم دیدگان همیشه و در هر لحظه در پی فرصتی مناسب برای ضربه زدن به نظام تباه آنان هستند. نویسنده هم توانسته، دو طرز نگاه به یک مساله را توصیف کند و از ساختار به ظاهر منسجم و استوار نظام ستم پیشه، ساختارشکنی

کند و فساد درون آن را برملا سازد و آمادگی آن را برای فروریختن، در پیش چشم مخاطب قرار دهد.

بدین ترتیب معلوم می‌شود که جهان‌نگری نویسنده در این اثر او منعکس شده‌است. او با شخصیت‌پردازی مناسب به اشخاص داستان مجال می‌دهد تا از سویی خود و تناقض‌های درون خویش را آشکار سازند و از سوی دیگر زبان و بیان نویسنده برای بیان جهان‌نگری او باشند.

منابع

کتاب‌ها

ابوزید، نصر حامد، ۱۳۸۱، معنای متن، مترجم مرتضی کریمی نیا، چاپ دوم، تهران، انتشارات طرح نو

ارشاد، فرهنگ، ۱۳۹۱، کندوکاوی در جامعه‌شناسی ادبیات، چاپ اول، تهران انتشارات آگه انوری، حسن (سرپرست)، ۱۳۸۱، فرهنگ سخن، چاپ اول، تهران، انتشارات سخن ایو تادیه، ژان، ۱۳۷۸، نقد ادبی در قرن بیستم، مترجم مهشید نونهالی، چاپ اول، تهران، نیلوفر

بشردوست، مجتبی، ۱۳۹۰، موج و مرجان، چاپ اول، تهران، سروش پراپ، ولادیمیر، ۱۳۶۸، ریخت‌شناسی قصه‌های پریان، مترجم فریدون بدره‌یی، چاپ هفتم، تهران، انتشارات توس

پولادی، کمال، ۱۳۸۴، بنیادهای ادبیات کودکان، چاپ اول، تهران، کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان

پوینده، محمدجعفر، ۱۳۷۷، درآمدی بر جامعه‌شناسی ادبیات گزیده و ترجمه، چاپ اول، تهران، انتشارات نقش جهان

خسرو نژاد، مرتضی، ۱۳۸۷، دیگر خوانی‌های ناگزیر، رویکردهای نقد و نظری ادبیات کودکان، (مقاله «تأملی بر چیستی ادبیات کودک و کودکی» از کارین سینگ ابراشتاین، چاپ اول، تهران، کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان

دوبوار، سیمون، ۱۳۸۰، جنس دوم، مترجم قاسم صنعوی، چاپ چهارم، تهران، انتشارات

توس

زرافا، میشل، ۱۳۶۸، ادبیات داستانی، رمان و واقعیت‌های اجتماعی، چاپ اول، تهران، انتشارات فروغی

زرین کوب، عبدالحسین، ۱۳۶۱، نقد ادبی، چاپ سوم، تهران، امیرکبیر
ستوده، هدایت‌الله، ۱۳۷۸، جامعه‌شناسی در ادبیات فارسی، چاپ اول، تهران، انتشارات آوای نور

سروش، عبدالکریم، ۱۳۸۴، قصه‌ی ارباب معرفت، چاپ ششم، تهران، انتشارات صراط
شاه آبادی فراهانی، حمیدرضا، ۱۳۸۲، مقدمه‌ای بر ادبیات کودک، چاپ اول، تهران، کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان

شمیسا، سیروس، ۱۳۸۳، انواع ادبی، چاپ دهم، تهران، انتشارات فردوس
کالر، جانان‌تان، ۱۳۸۲، نظریه ادبی، مترجم فرزانه طاهری، چاپ اول، تهران، نشر مرکز
کلیگز، مری، ۱۳۸۸، درس‌نامه نظریه ادبی، مترجمان جلال سخنور، الهه دهنوی، سعید سبزیان من، چاپ اول، تهران، نشر اختران

گلدمن، لوسین، ۱۳۶۹، نقد تکوینی، مترجم محمدتقی غیائی، چاپ اول، تهران، انتشارات بزرگ‌مهر

گلدمن، لوسین، ۱۳۷۱، جامعه‌شناسی ادبیات، دفاع از جامعه‌شناسی رمان، مترجم محمدجعفر پوینده، چاپ اول، تهران، انتشارات هوش و ابتکار

لوکاچ، جورج، ۱۳۸۲، جان و صورت، مترجم رضا رضایی، چاپ اول، تهران، نشر ماهی
معین، محمد، ۱۳۶۰، فرهنگ فارسی، چاپ چهارم، تهران، امیرکبیر

میرصادقی، جمال و ذوالقدر، میمنت، ۱۳۷۷، واژه‌نامه هنر داستان‌نویسی، چاپ اول، تهران، کتاب مهناز

هاشمی‌نسب، صدیقه، ۱۳۷۱، کودکان و ادبیات رسمی ایران، چاپ اول، تهران، سروش
یوسفی، محمدرضا، ۱۳۸۴، بچه‌های خاک، چاپ دوم، تهران، نشر افق

یوسفی، محمدرضا، ۱۳۸۴، زمینه شناخت ادبیات کودکان و نوجوان، چاپ اول، تهران، ناشر پیک بهار

یوسفی، محمدرضا، ۱۳۸۷، ادبیات کهن، ادبیات نو، چاپ اول، تهران، انتشارات پیک بهار.

References Books

Abu Zaid, Nasr Hamed, 2001, the meaning of the text, translated by Morteza Kariminia, second edition, Tehran, New Design Publications

Ershad, Farhang, 2011, an exploration in the sociology of literature, first edition, Tehran Age Publications

Anuri, Hassan (Editor), 1381, Farhang Sokhon, first edition, Tehran, Sokhon Publications

Yves Paed, Jean, 1378, Literary criticism in the 20th century, translated by Mahshid Nonhali, first edition, Tehran, Nilufar

Beshardost, Mojtabi, 1390, Moj and Marjan, first edition, Tehran, Soroush

Propp, Vladimir, 1368, Morphology of Fairy Tales, translated by Fereydoun Badreyi, 7th edition, Tehran, Tos Publications

Poladi, Kamal, 1384, Foundations of Children's Literature, first edition, Tehran, Center for Intellectual Development of Children and Adolescents

Poivendeh, Mohammad Jaafar, 1377, an introduction to the sociology of selected and translated literature, first edition, Tehran, Naqsh Jahan Publications

Khosronejad, Morteza, 2007, other inevitable readings, critical and theoretical approaches to children's literature, (the article "Reflection on the nature of children's and childhood literature" by Karin Singh Eberstein, first edition, Tehran, Center for Intellectual Development of Children and Adolescents

Dobvar, Simon, 2013, second edition, translated by Qasim Sanavi, fourth edition, Tehran, Toss Publishing House

Zarafa, Michel, 1368, fiction, novels and social realities, first edition, Tehran, Foroughi Publications

Zarin Koob, Abdul Hossein, 1361, literary criticism, third edition, Tehran, Amir Kabir

Sotoudeh, Hedayatullah, 1378, Sociology in Persian Literature, first edition, Tehran, Avai Noor Publishing House

Soroush, Abdul Karim, 1384, The Story of the Lord of Knowledge, 6th edition, Tehran, Sarat Publishing House

Shahabadi Farahani, Hamidreza, 1382, an introduction to children's literature, first edition, Tehran, Center for Intellectual Development of Children and Adolescents

Shamisa, Siros, 1383, Literary types, 10th edition, Tehran, Ferdous Publications

Kaler, Jonathan, 1382, Literary theory, translated by Farzaneh Taheri, first edition, Tehran, publishing center

Kligz, Mary, 2008, Textbook of Literary Theory, translators: Jalal Sokhnoor, Elaha Dehnavi, Saeed Sabzian Man, first edition, Tehran, Akhtaran Publishing House

Goldman, Lucin, 1369, formative review, translated by Mohammad Taghi Ghiashi, first edition, Tehran, Bozorgmehr Publishing House.

Goldman, Lucin, 1371, Sociology of Literature, Defense of the Sociology of the Novel, translated by Mohammad Jaafar Poindeh, first edition, Tehran, Hosh and Ebtekar Publishing House.

Lukacs, George, 1382, John and Face, translated by Reza Rezaei, first edition, Tehran, Mahi Publishing House

Moin, Mohammad, 2013, Farhang Farsi, 4th edition, Tehran, Amirkabir

Mirsadeghi, Jamal and Zulqader, Maimant, 1377, Dictionary of the art of story writing, first edition, Tehran, Mahnaz book.

Hashmin Nasab, Sediqah, 1371, Children and official literature of Iran, first edition, Tehran, Soroush

Yousefi, Mohammad Reza, 2004, Children of the soil, second edition, Tehran, Oqof publishing house

Yousefi, Mohammadreza, 2004, the field of understanding literature for children and teenagers, first edition, Tehran, Pik Bahar publisher

Yousefi, Mohammad Reza, 2007, Old Literature, New Literature, first edition, Tehran, Pik Bahar Publishing House

Analyzing the components of child labor in the story of children of soil based on Goldman's theory

Razie Qavidast Kohpaye¹, Dr. Nozhat Nouhi², Dr. Heydar Hassanlou³

Abstract

Pleasure and learning, as the two fundamental goals of children's literature, go hand in hand in all original children's works. From this point of view, children's literature, while keeping children's passion for reading and enjoying stories alive, also introduces them to life issues. "Investigation" of children's social life issues is the responsibility of sociology and its emotional and effective "expression" is the duty of committed writers and poets. The topic of the upcoming article is a sociological analysis of the book Children of the Soil, based on Lucien Goldman's theory. The author of the book, Mohammadreza Yousefi, has tried to depict the lives of working children, their needs and unattainable ideals in this book. Undoubtedly, his purpose of highlighting the issue is to direct the eyes of the society and the rulers to this ugly and sinister phenomenon which is the product of injustices and relations caused by it. In this corrupt system, the utilitarian behavior of the society has led to the collapse of the family system and has deprived children of having a normal life and enjoying education. But the important issue is that Yousefi considers the phenomenon of working children not as an independent issue, but as an element of the social and cultural system. This approach to the discussed issue brings his view closer to Lucien Goldman's structural and developmental theory. The research data is a library that has been analyzed and described with a qualitative method. The results of the work show that Yousefi is familiar with the problem he has chosen and considers it a social problem and a product of the disorder of the social situation.

Keywords: Children's literature, working children, Yousefi, sociology of literature, Goldman.

¹ . PhD student, Department of Persian Language and Literature, Zanzan Branch, Islamic Azad University, Zanzan, Iran. r.ghavidast2022@gmail.com

² . Assistant Professor, Department of Persian Language and Literature, Zanzan Branch, Islamic Azad University, Zanzan, Iran. (Corresponding author) noohi_nozhat@yahoo.com

³ . Assistant Professor, Department of Persian Language and Literature, Zanzan Branch, Islamic Azad University, Zanzan, Iran. nastuh49@yahoo.com

